

Валентина Філінюк, к. філол. наук, доцент,
Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія

МОВНИЙ ОБРАЗ СОНЦЯ В РОМАНІ «ТРОНКА» ОЛЕСЯ ГОНЧАРА

У статті досліджено мовні особливості творення образу сонця в романі Олеся Гончара «Тронка». Описано розширення семантики лексеми сонце, її сполучуваність з іншими словами. Проаналізовано образні засоби (метафори, антитези, порівняння) з компонентом сонце.

Ключові слова: мовний образ, сонце, семантика, стилістичний засіб.

Сучасна вітчизняна лінгвістика все частіше звертається до вивчення ідіостилю окремих письменників, щоб з'ясувати, як автор користується загальномовним лексичним фондом української мови, які новотвори з'являються в його творах, яку семантику та стилістичне вживання мають ключові образи. Ми звертаємося до творчості Олеся Гончара, чий лексикон «засвідчує високий потенціал мовної системи та винятковий хист письменника до створення яскравих художніх образів» [15, с. 108].

Філологи з різних точок зору досліджують мовний стиль Олеся Гончара, згадаймо, наприклад, ґрунтовні праці Н. Сологуб («Мовний світ Олеся Гончара», 1991), М. Кодака («Поетика Олеся Гончара-романіста», 2012), де висвітлено оригінальність письменницького стилю, багатство мови, образів, розкритих проблем. Психолінгвістичний аналіз здійснювала С. Ігнатієва, яка підсумувала, що для мовної особистості Олеся Гончара характерні майстерність у використанні художнього слова, поліфонічність мислення, потяг до творчих і нових пошуків [6, с. 145].

Н. Сніжко вивчала неолексикон Олеся Гончара [15], І. Ніколаєнко виявила, що властивим «для мовостилю Олеся Гончара є майстерне використання загальновідомих, диглосивних і авторських лексичних одиниць» [10, с. 232]. Релігійну лексику письменника вивчала А. Ковтун [7]; структуру, семантику та функції фразеологізмів – І. Павлова й О. Коновалова [11]; уживання перифразів для характеристики персонажів – О. Копусь [9]. Образні засоби, зокрема порівняння з фітокомпонентом

аналізувала С. Кондратенко [8]. Н. Баракатова й Г. Чумакова характеризували приєднування в ідіостилі Олеся Гончара [2].

Окремі концепти та образи теж заслуговують на пильну увагу мовознавців. Так, К. Галич розкриває специфіку Олеся Гончара як майстерного мариніста: «Концепт моря у творчості Олеся Гончара відтворює складну діалектику людського існування, асоціюється із джерелом сили і мудрості, постає символом самого життя» [4, с. 197]. Образи сонця, веселки, яблука, хати, війни в романі Олеся Гончара «Людина і зброя» увиразнюють художнє мовлення, творять оригінальні символи [16, с. 162]. Про емоційно-оцінювальні конотації образу сонця як символу життя, життєдайної енергії, руйнації, покарання писала й В. Просалова: «Амбівалентність цього образу зумовлена самою природою символу, що зберігає попередні значення і набуває нових відтінків в інших контекстах» [12, с. 68].

У нашій статті вперше подаємо мовознавчий аналіз уживання лексеми *сонце*, її семантико-стилістичних ознак у романі «Тронка» Олеся Гончара [5]. Для цього опрацьовано близько 100 випадків, де трапляється це слово.

Мовний образ – складний феномен, оскільки він «як об’єкт лінгвістичного дослідження нерозривно пов’язаний із концептосферою людини, тобто системою її поглядів, її поняттєвими, ціннісними, образними уявленнями» [1, с. 139].

«Словник української мови» фіксує 7 значень слова *сонце* [14, с. 458]. Майже всі значення можемо виявити на сторінках роману «Тронка», як-от: центральне небесне світило сонячної системи, що має форму гігантської розжареної кулі, яка випромінює світло й тепло: *А втім, відомо вже, що зазнають змін і зорі, і сонце, так само, як і люди; величезна розжарена маса чого-небудь, що нагадує небесне світило; яскравий спалах чого-небудь: Ніхто з учасників експедиції не бачив самого вибуху, не бачили вони над просторами океану того зловісного апокаліптичного сонця, що*

його засвітила варварська рука; життєдайна, животворча енергія цього світила: *Гляньте, каже, надвечір, коли рожка розквітне, а сонце наллє її, і пелюстки світяться наскрізь, і вся вона аж світиться красою*; центральна планета інших планетних систем: *Для них обох то вже не просто зірка, то – осяяна сонцем далека планета.*

Сонце – важливий чинник життя на Землі, тому такий образ закономірно з’являється у фольклорних і авторських текстах. «Аналіз вираження концепту «сонце» в українській мові, збагачення його розуміння в живій мові, мові художньої літератури свідчать про архетипну природу цієї міфологеми, яка є універсалією всесвітньої культури» [3, с. 98]. Досліджувана лексема в романі «Тронка» поєднується з дієсловами різної семантики: руху, світла, тепла тощо. «Так, корені образу сонця походять з найдавніших уявлень людини про сонце як джерело світла, тепла, а відтак життя. У потоках сонячних променів постають перед читачем герої у найщасливіші миті свого життя» [16, с. 157].

Назви персоніфікованих дій, які вживає Олесь Гончар, охоплюють і загалом рух (*Рухалась планета, рухалось сонце в небі, рухались води своїми вічними валами*), й окремі фази: початок (*Схід розжеврюється, море світлішає, ось-ось сонце зійде; Лише на ранок, коли сходить сонце, Оленка перестає плакати*); завершення (*Поміж степових вечірніх курганів, що імляться, сивіють на видноколі, здіймається один курган особливий, вишнево-червоний: сонце-курган. Дедалі меншає, тоне він, той вишнево-червоний курган... Розтанув, зник на очах: зайшло, сховалось за обрієм сонце*).

На позначення освітлення, випромінювання різного ступеня інтенсивності вживаються дієслова *світити, іскритися, заблищати, просвічувати, просвітлювати: сонце* таке сліпуче тут *світить*, ніби ти опинився на якійсь уже іншій, ближчій до сонця планеті; *Мати. Вона всміхається, а сонце вже іскриться* в краплинах сліз на щоках; *Сонце*

вилізла із-за обрію, червоне, нежарке, **заблищало** на металевих боках механізмів, що безладною чередою вбилися коло штабного вагончика; Не дуже й глибока вона [криниця], **сонце її просвічує аж до дна; Сонце просвітлює воду; Вже ось вона [цебро-торпеда] стоїть зверху на бетонному крузі, і свіжу воду, добуту з глибини, пронизує сонце.**

Дієслова *пригрівати, розплавитися, смажити, пекти, обпалити* в лексемі **сонце** актуалізують сему ‘тепло’, причому переважно позначають інтенсивний тепловий вплив на середовище: *Від довгого стояння, від того, що сонце, пригріваючи вже, їх п’янило, здалося їм, що судно пливе; сонце тільки підіймається, воно ще червоне, не сліпуче, не розплавилось від власного жару; Відставивши лопату, він починає звично скаржитись на сонце, що з самого рання вже пече; Темна морська просторінь навкруг, і тільки сонце високе, зенітове смажить їх і тут; Сонце обпалить, шкіра облупиться, станеш така, як і всі.*

У реченні *Степ <...> пахне просто гарячим лоєм отари, батьковим чабанським духом та відкритою навстіж сухою кошарою, яку зараз посилено дезинфікує сонце* з’являється сема ‘очищення’, спостерігаємо проникнення наукового терміна в художній стиль.

Образ сонця розкривається, окрім світлового та теплового впливу, через знебарвлення чи насичення кольором предметів під дією світла. Більшість зафіксованих прикладів стосуються засмаги персонажів роману: *цей щуплявий, до чорноти просмалений сонцем чоловічок дав життя цьому білявому ставному юнакові; бурхають під зоряним небом веселоці цих життєрадісних, засмалених сонцем юних степовиків та степовичок; Ви не дивітесь, що я смуглява, – се сонце мене осмалило; всюди Ліна бачить <...> темні від смаги шиї, що їх і сонце вже не бере.*

В одному випадку спостерігаємо опис втрати кольору під впливом сонця: *очі вже сиві од старості чи вицвіли від сонця та від неба, і самі вони мають барву вилинялого степового неба.*

Зміни фізичного стану об'єктів під впливом сонця, описані в романі «Тронка», стосуються й істот (*Язики, розморені сонцем та пивом, повертаються знехотя; вона [мама], нагасавшись по степових відділках, повернеться, напалена сонцем; не така вже насолода, напiкшиись на сонці, зголоднівши на роботі, застоювати чергу під час обідньої перерви біля віконечка «котлопункту»; В полудневій духоті коник, очманілий від сонця, кричить*), і неістот (*Вона мить роздумувала, потім міцно вхопилась рукою за гарячий, напечений сонцем ілюмінатор; як тільки тут, серед пропалених сонцем степів, Ліна, здається, вперше по-справжньому відчула, що <...> була там і краса білих літніх ночей*).

Олесь Гончар описує предмети через ознаки та дії, спричинені сонцем як джерелом природного світла та тепла. До прикладу, яскравість передається через слова *блищати, зблискувати* (*Тоня крутить головою – роззирається, русяве волосся блищить на сонці; сюди й туди, то пірнаючи, то виринаючи, ходили бульдозери, зблискували до сонця своїми величезними лемешами*), мінливість відтінків – через лексеми *лиснити, вилискувати* (*їхні виногради туго наллються соком, <...>, лиснітимуть тьмаво на сонці; Аж очі ріже цебро своєю яскраво-червоною оболонкою, мокро вилискуючи на сонці*).

Освітленість предметів, як бачимо з тексту роману, може мати різний ступінь: значне освітлення (*бачив золоті розситища зерна, що цілими ворохами, цілими горами червоніло на залитих сонцем токах; виникне на обрії заллятий сонцем заводський берег*), помірне освітлення (*тітка Катерина, <...> дивиться їм услід, на їхні освітлені сонцем постаті*), недостатнє освітлення (*поволі стало проступати з неї [води] глибоке-глибоке небо і їхні напівзатемнені, напівосвітлені сонцем нахилені над колесом обличчя*).

Мовний образ сонця також охоплює приклади, де світило є інструментом нагрівання (*Ось так ідеши і йдеши пікетажисткою по сухому*

степу, <...> *і печешся на сонці*; горби кучугур облягають її [хату], ніби алігатори, ніби створіння якісь палеозойські, що, дрімаючи, *гріють на сонці* свої жовтаво-бурі спини), висушування (Тоня сидить на носі, обсихає, *підставивши сонцю* свої засмаглявлені плавко стікаючі плечі). У таких випадках лексема *сонце* є не основним, а допоміжним компонентом опису і вказує на світлові та теплові риси інших зображених образів.

Як бачимо, назви дій і станів, пов'язаних з образом сонця, граматично виражені переважно особовими дієсловами, а також дієприкметниками та дієприслівниками.

Різноманітними є назви ознак сонця, ужиті в романі, серед них виділяємо характеристику за насиченістю світла (*сонце тільки підіймається, воно ще червоне, не сліпуче*), чистотою (*і таке воно тобі гарне, як і цей степ та небо, вмите росою*), впливом на середовище (*Всіх перевиховали, кажуть, і сонце активнішим стало, жартує Горпищенко; А до того ж – сонце наше цілюще*), розміщенням у просторі (*Темна морська просторинь навкруг, і тільки сонце високе, зенітове смажить їх і тут*), фазою руху (*і той курган, свіжий, яскравий, молодий, дедалі більше росте, підіймається над смугою обрію, аж поки стає зовсім круглим, стає не курганом, а сонцем*), особливостями сприйняття (*тільки ясніє чиста голубинь зеніту та сліпуче палає якесь незвичайне, майже космічне сонце*).

Негативне забарвлення мають епітети *немилосердний, зловісний, апокаліптичний*, які контрастують із уже розглянутими прикметниками (*а той, приліпивши на губи сигарету, просто лежить, розморено спочиває, виставивши себе немилосердному сонцю, ніби воно йому ще мало осточортіло там, серед задухи й безвітря каналу*).

Для опису кольору сонця Олесь Гончар вживає такі лексеми: *червоне, вишнево-червоне, червоногаряче, багрянисто-туманне, рожеве, золоте*. Найчастіше бачимо епітет *червоне* на позначення вранішнього світила:

сонце тільки підіймається, воно ще червоне; Сонце вилізло із-за обрію, червоне, нежарке.

Інші кольороназви теж містять сему ‘червоний’, причому такі відтінкові варіанти вжито на позначення вечірнього сонця: *Поміж степових вечірніх курганів, що імляться, сивіють на видноколі, здіймається один курган особливий, вишнево-червоний: сонце-курган; А за літньою кухнею-кабичкою, за кролятником сонце край степу сідає. Росте, розбухає в червоногарячій туманності; Буває вечірня зоря золота, буває рожева, а ця ось багрянисто-туманна, червона, густа.*

Як бачимо, прикметникові словоформи, які характеризують образ сонця, мають емоційно забарвлену та нейтральну семантику.

Також для глибшого аналізу нам потрібно, окрім сполучуваності слова з іншими, дослідити семантику слова *сонце* в контексті, «що запускає надзвичайно активний процес взаємодії між мовними одиницями різних рівнів» [11, с. 53].

Нові семи ‘час’ і ‘простір’ актуалізуються в слові *сонце* в романі «Тронка» Олеся Гончара. Темпоральна семантика переважно розкривається через лексеми *схід – захід, сходить – заходить*. Розглянемо часові проміжки, які описуються через образ сонця: позачасовість, нескінченність часу: *вічно світить сонце*; час до появи сонця, дуже рання пора: *Сьогодні за сином ще до схід сонця заїжджали льотчики з полігона; Я знаю такі травки в степу, їх треба до схід сонця збирати*; ранок як частина доби, початок активності: *Схід сонця застає їх в степу; Думка була виїхати разом із сонцем, бо не близька дорога, а вже й сонце підбилося ген-ген*. Вказівка на появу сонця часто зіставляється з іншими діями, які чиняться в той момент: *У папи-мами ще б спала, в постельці виніжувалась, а тут ще й сонце не зійшло, а ти вже на ногах, разом з нами, варварами; Сходило сонце, і вони дивились на нього; полудень, світла пора доби: Цей тільки при сонці літає; Могутні, підвладні людині*

механізми <...>, грізно зблиснувши ножами **до сонця, що стоїть у зеніті**, знову провалюються; надвечір'я, сутінки: чабанські гурлиги, що, мов алебарди, висять рядком під хатою на білій, освітленій **призахідним сонцем** стіні; декотрі просто сідають по краю клумби, спинами до високих розквітлих рож, що зараз так і світяться в **призахіднім сонці** своїми рожевими пелюстчастими чашками; **Сонце зайшло**, а відблиски неба ще живуть на стрілчастих блискучих ракетах.

Час подій роману, таким чином, визначається рухом сонця, яке є орієнтиром для початку та завершення дня, для роботи та відпочинку, такою є риса традиційного світогляду українців.

Індивідуально-авторська інтерпретація образу сонця містить також актуалізовану сему 'простір', у романі віднаходимо такі приклади: позначення значного за розмірами простору, неба: *ціла хмара – біла! криклива! – знялась над головою, **сонця не стало видно** за птаством*; позначення місцевості з певними кліматичними умовами: *Він і сюди, на **степовий південь**, переїхав головним чином тому, що вона часто хворіла і він хотів добути для неї сухого повітря, **сонця**, запашного літа*; позначення далеких країн, територій: *хоч і щоразу він [Дорошенко] приїздить до матері саме таким: свіжий, підтягнутий, тропічними зливами скупаний, засмаглявлений **на сонцях нетутешніх***; позначення відкритого простору: *зараз серед залізничя валяються, **біліючи на сонці**, ще й величезні суднові манометри; обом заваблювали душу світлі простори, **сонце**, синє роздолля*.

Як астрономічне поняття, сонце служить складником космосу водночас із планетами, зорями тощо: *і хоч **сонця ще й нема**, ще десь воно за **вигином планети**, а ці хлопці й дівчата вже передчують його*. Отже, лексема *сонце* вживається для позначення невеликих і значних локацій, розташованих на землі і над нею.

Важливим для всебічного вивчення мовного образу сонця є стилістичний аналіз тропів. У побудові метафор з компонентом *сонце* відчувається національний ґрунт. «Зв'язок з міфопоетичною свідомістю простежується в метафоричних та метонімічних конструкціях, в основі яких знаходяться антропоморфні уявлення про світило» [13, с. 59].

Особливістю Гончаревої метафорики з компонентом *сонце* є зв'язок із водною тематикою та персоніфікація. Відбувається перенесення семантики за характерними для води станами, діями, обсягом. Світило *купається, пірнає, розливається й затоплює*: *Щоразу розбуджують уяву хлопців ці палаючі простори заходу, коли сонце, сідаючи, вже купається в багряних туманах; Він [морський гість] зараз всіма своїми гарматами просалютував з тих розливів сонця їхньому настроєві; Сліпучий степ їх оточує, океаном сонця розливається попереду.*

Поєднання сонця й води в метафорі доповнюється кольорами: *вже й сонце вишнево пірнуло за степовим берегом*. Червона барва пов'язана із сприйманням заходу сонця, яке зіставляється за формою із клубком (*Клубок червоного сонця палає крізь туманно-м'які тамарискові зарості*), а видноколо стає в романі купіллю, так знову в метафорі актуалізується семантика води (*Був після цього тільки даленіючий стрекіт мотоцикла в степу, та червона купіль палаючого сонця по смузі обрію*).

Персоніфікований образ «сонце-майстер» позначає традиційне ремесло українців – ковальську справу, проте автор «індустріалізує» її, і хмари під дією сонця перетворюються в космічні ракети: *Палаюче бескеття хмар на заході уже переплавлюється в якісь дирижаблі, <...>, а сонце кує у своїй майстерні все нові й нові кораблі.*

Синкретичною є метафора, де поєднується земля і вода, звук і світло: *тільки він [Віталіків мотоцикл] своїм гучним деркотанням порушує цю безмежну, затоплену сонцем степову тишу.*

Ми виявили в романі «Тронка» кілька тропів, побудованих на антонімії, зокрема фольклорний оксиморон «сонце – це місяць»: *Місяць зійшов, прадавнє козацьке сонце*. Авторські антитези демонструють зіставлення «курява – чистота» (*Десять тисяч метрів, мамо, висота цим курявним бурям, а вище над бушовищем – там небо чисте, сонце світить*), «сонце і щастя – ніч і горе» (*кожному з них, певне, хочеться в цю мить зазирнути вперед у своє прийдешнє, побачити, який він буде, той їхній океан? Чи синій, осяяний сонцем, чи чорний як ніч океан горя, війни, мовчазних радіоактивних пустель?*), «мінливе – постійне» (*Бо все міняється, тільки ця могила на місці, та сонце на місці, та тінь від коня!*), «південь – північ» (*як тільки тут, серед пропалених сонцем степів, Ліна, здається, вперше по-справжньому відчула, що і в тій її крайній Півночі була не тільки холоднеча та пурга*). У цих стилістичних засобах образ сонця має позитивно забарвлену семантику затишку, миру, стабільності тощо.

У порівняннях компонент *сонце* може бути й суб'єктом, й об'єктом. Олесь Гончар порівнює світило із рослиною (*сонце тільки підіймається, <...>, воно ще як квітка*), деталю автомобіля (*і сонце в небі серед куряви теж, як підсліпувата фара, ледь блищить*). Так по-різному позначено невисоку інтенсивність випромінювання.

У реченні *З блаженною торопленістю слухає цей гомін Стасикова мати-переселенка, <...> раз у раз щасливо, як на сонце, позиркує на сина* компаративна конструкція побудована на ціннісному сприйнятті сина і сонця.

Окрім сполучникових структур, фіксуємо й інші варіанти граматичного оформлення порівнянь, як-от: прикладка (*сонце-курган*), відокремлена поширена прикладка (*вибух, зловісне апокаліптичне сонце, що його засвітила варварська рука*).

Перифрази з компонентом *сонце* позначають квіти: гладіолуси (*Це ж квіти сонця, не всюди їх викохаєш*), соняшники (*Соняшники, ці брати сонця на землі, були його любов'ю і в далеких мандрах*).

Сонце стає оказіональним синонімом у змалюванні гарного фізичного стану дівчини: *Із-за вагончика вийшла дівчина в ситцевому платтячку, мабуть, ровесниця Ліні, тільки куди міцніша, здоровіша за неї, – з вогню та з сонця вся! Так і цвіте вся здоров'ям, налите тіло горить смагою*.

Завдяки авторському розширенню семантики аналізоване слово входить до складу різноманітних тропів, будуючи й мовний образ сонця, й полотно художнього тексту загалом.

Досліджена мовна одиниця *сонце* в романі «Тронка» Олеся Гончара позначає світило, навколо якого рухається наша планета, тому семи 'світло', 'тепло', 'час', 'простір' актуалізуються в поєднанні з дієсловами різної семантики. Ця лексема також стає компонентом образних засобів (метафори, антитези, порівняння, перифрази) і має ознаки персоніфікації.

1. Бавус Т. В. Семантика мовного образу сонця в художньому тексті (на матеріалі повісті І. Франка «Захар Беркут») / Т. В. Бавус // Лінгвістичні дослідження : зб. наук. праць ХНПУ ім. Г. С. Сковороди. – 2016. – Вип. 43 С. 137–143.
2. Баракатова Н. А. Приєднування в ідіостилі Олеся Гончара / Н. А. Баракатова, Г. А. Чумакова // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Філологія. – 2014. – Вип. 12. – С. 12–14.
3. Бондар Н. Лінгвальне вираження концепту «сонце» в художній мові Григора Тютюнника / Н. Бондар // Рідний край : альманах Полтав. держ. пед. ун-ту. – Полтава, 2011. – №1 (24). – С. 95–98.
4. Галич К. О. Олесь Гончар – мариніст / К. О. Галич // Актуальні проблеми слов'янської філології. – 2011. – Випуск XXIV. – Частина 2. – С. 192–198.
5. Гончар О. Т. Тронка : роман в новелах / О. Т. Гончар. – Харків : Фоліо, 2007. – 254 с.
6. Ігнат'єва С. Є. Мовна особистість Олеся Гончара в

аспекті психолінгвістичних характеристик / С. Є. Ігнат'єва // Психолінгвістика. – 2010. – Вип. 6. – С. 139–145. **7. Ковтун А.** Семантичні можливості релігійної лексики у творах Олеся Гончара / А. Ковтун // Рідний край. – 2013. – № 2 (29). – С. 85–90. **8. Кондратенко С. І.** Порівняння з фітокомпонентом у художніх творах Олеся Гончара / С. І. Кондратенко // Український смисл. – 2012. – № 1. – С. 185–193. **9. Копусь О. А.** Перифрази у творах О. Гончара: структурно-семантичний та функціонально-стилістичний аспекти : автореф. дис... канд. філол. наук: 10.02.01 / О. А. Копусь ; Інститут української мови НАН України. – К., 2001. – 21 с. **10. Ніколаєнко І. О.** Диглосивні мовленнєві образи в романі Олеся Гончара «Людина і зброя» / І. О. Ніколаєнко // Феномен Олеся Гончара в духовному просторі українства : зб. наук. ст. – Полтава : ПНПУ імені В. Г. Короленка, 2013. – С. 224–232. **11. Павлова І.** Фразеологічні одиниці в малій прозі Олеся Гончара / І. Павлова, О. Коновалова // Філологічні науки. – 2015. – № 19. – С. 51–58. **12. Просалова В. А.** Олесь Гончар і Микола Руденко: життєві і творчі перехрестя / В. А. Просалова // Таїни художнього тексту (до проблеми поетики тексту). – 2013. – Вип. 16. – С. 62–70. **13. Саєвич І.** Концепт «сонце» в українському лінгвокультурному просторі / І. Саєвич // *Studia methodological* – Вип. 31. – Тернопіль : Редакційно-видавничий відділ ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2011. – С. 58–61. **14. Словник української мови** : в 11 томах. – Т. 9. – К. : Наукова думка, 1978. – 916 с. **15. Сніжко Н.** Неолексикон Олеся Гончара: лексикологічний та лексикографічний виміри / Н. Сніжко // Українська мова. – 2017. – № 2. – С. 98–109. **16. Яременко Н.** Наскрізнні образи в романі Олеся Гончара «Людина і зброя» / Н. Яременко // Наукові записки. Серія : Літературознавство. – Тернопіль : ТНПУ, 2005. – Вип. XVI. – С. 145–151.

In the article the features of creation of the linguistic image Sun in the novel «Tronka» by Oles Gonchar are investigated. The expansion of the semantics of the word Sun and its compatibility with other words are described. The stylistic means (metaphors, antitheses, comparisons) with the component Sun are analyzed.

Keywords: *linguistic image, sun, semantics, stylistic means.*